

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΣΗΜΕΙΟ

Παιδεία, ώ(ό)ρα ευθύνη(ς)

Και τελικά ανασχηματισμό δεν είδαμε, τουλάχιστον μέχρι τώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, γιατί δεν πρόλαβε - μας πρόλαβαν άλλα, οι υψηλής τεχνολογίας ωτακουστές. Αλλά ίσως και να το σχεδίασαν εκ του πονηρού έτσι, γιατί έπρεπε να γίνει αυτός μια κι έξω. Έπρεπε πρώτα να διαβεί η θύελλα των υποκλοπών, να αποσαφηνιστεί το όποιο πολιτικό κόστος και μετά να ακολουθήσει ο ανασχηματισμός.

Φαντάζεστε να γινόταν αυτός πριν, να ακολουθούσε η αποκάλυψη του ηλεκτρονικού σκανδάλου μετά, με διακινδυνευμένο άγνωστο κόστος, και να έπρεπε για να μαζευτεί να γίνει κι άλλος... ανασχηματισμός μετά; Θα γελούσαν και οι πέτρες. Τέλος πάντων, μου φαίνεται ό-

ΤΗΣ
ΝΙΚΗΣ
ΔΕΛΗΚΑΝΑΚΗ*

τι, πέρα από την τεράστια σημασία της πολιτικής παρανομίας που έχει επιτελεστεί, υπάρχουν κι άλλα εξίσου μεγάλα θέματα στην επικαιρότητα. Αύριο Παρασκευή, για μία ακόμη φορά διοργανώνεται πανεκπαιδευτική κινητοποίηση με συμμετοχή των φορέων από την πρωτοβάθμια και τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, συμπεριλαμβανομένων και των γονέων και των μαθητών, για τα προβλήματα της παιδείας. Ας μη μας διαφεύγει ότι για όλα τα μεγάλα κοινωνικά ή πολιτικά ζητή-

ματα, οι εκάστοτε συζητιπτές αρθρώνουν την έκφραση «είναι θέμα παιδείας». εννοώντας ότι τη σοβαρότητα και τις συνέπειες αυτών των ζητημάτων πρέπει να έχει μάθει ο καθένας να τις αξιολογεί σε σχέση με το κοινωνικό σύνολο και όχι ατομικά.

Οι αντιλήψεις, όμως, και οι στάσεις αποκτώνται νωρίς, από μικρή ηλικία, γίνονται τρόπος ζωής, και δεν μπορεί να αλλάζουν κατά το δοκούν ανάλογα με τις συνέπειες. Ένα πιεζό παράδειγμα θα αναφέρω γι' αυτό: το να σέβεται τους κανόνες οδικής κυκλοφορίας, όταν αποτελεί στάση και τρόπο ζωής, το εφαρμόζεις συνειδητά και ασυνειδητά γιατί έτσι προστατεύεις τον εαυτό σου και τους άλλους οδηγούς αλλά και τους πιεζούς που βρίσκονται στο δρόμο σου. Όταν δεν έχεις αποκτήσει τη στάση, τότε απλά προσέχεις... τον τροχονόμο και, όταν νομίζεις πως δε σε βλέπουν, παρανομείς. Αν θεωρήσουμε ότι όλη η πρόοδος ενός τόπου εξαρτάται από το τι είδους άνθρωποι και πολίτες γίνονται οι κάτοικοί του μέσα από τη διαδικασία της εκπαίδευσης, από την αφετηρία της, την προσχολική εκπαίδευση, μέχρι τις ανώτατες σχολές, τότε δεν υπάρχει λόγος να μη συμφωνήσουμε στο μονόδρομο της επένδυσης στο ανθρώπινο δυναμικό, με την υποστήριξη της παιδείας.

Στη διεκδίκηση αυτή φαίνεται ότι συγκλίνουν οι προσδοκίες όλων των εμπλεκόμενων μαθητών, γονιών και εκπαιδευτικών. Όλοι επιζητούν θεσμικές και οικονομικές αλλαγές δίκαια, ανάλογες της δομής της εκπαίδευσης. Αυτή η δομή, που ξεκινά πάντα από ένα όραμα, τόσο μεγαλόπνοο ανάλογα με την κοινωνικοπολιτική ιδεολογία βάσης, περιλαμβάνει τι είδους πολίτες θέλουμε να έχουμε και με τι γνώσεις (αναλυτικό πρόγραμμα και μεθοδολογίες), τι είδους διοικητική οργάνωση χρειάζεται (νόμοι, κ.λπ.), ποια στελέχη και εκπαιδευτικούς και ποια μέσα για την υλοποίηση αυτών (υποδομή, εξοπλισμός και χρηματοδότηση λειτουργίας).

Ο κοινός νους σκέπτεται ότι, για να υλοποιηθεί το όραμα ή τουλάχιστον για να γίνει επίμονη προσπάθεια γι' αυτό, σφειλνει να ασχοληθεί η επίσημη Πολιτεία με σοβαρότητα στο ίδιο τραπέζι με τους φορείς που γνωρίζουν τα ζητήματα. Αν ο διάλογος των μερών αποβεί παραγωγικός, τότε θα εξευρεθούν και οι οικονομικές δυνατότητες. Είναι θέμα εφαρμογής εισηγμένων αποφάσεων υπεύθυνων ανθρώπων σε πολύ υπεύθυνες θέσεις.

* Η κ. Νίκη Δελιπκανάκη είναι σχολική σύμβουλος Προσχολικής Αγωγής και Εκπαίδευσης.